

Arrest

nr. 52 686 van 8 december 2010
in de zaak RvV X/ IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 20 mei 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 21 april 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 20 september 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 oktober 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat J. KEMPINAIRE en van attaché P. WALRAET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Blijkens de bestreden beslissing luidt het asielrelaas als volgt:

“U verklaarde een Russisch staatsburger te zijn van Tsjetsjeense origine. U werd geboren op 13 juli 1957 in het Tsjetsjeense dorp Katir-Yurt in het district Atchoy-Martan, maar had uw propiska in Grozny. Tussen 1977 en 1979 vervulde u uw militaire dienst bij de luchtmacht in het toenmalige Oost-Duitsland, meer bepaald in het dorp Zerbst. Na uw terugkeer volgde u een opleiding tot bouwvakker aan de beroepsschool en ging daarna aan de slag in de bouw.

Op 29 april 1990 huwde u op religieuze wijze met Larisa Charonovna Khazhgeriyeva. U liet dit huwelijk op 18 juni 1990 officieel registreren bij de burgerlijke stand van Katir-Yurt.

In 1999 verhuisde u met uw gezin naar Ingoesjetië, meer bepaald naar het dorp Achaluki. Pas in 2005 keerde u naar Tsjetsjenië terug. U trok er samen met uw gezin in in het huis van uw vader in Katir-Yurt.

Uw problemen begonnen toen u op een nacht in september 2006 door gewapende militairen thuis gearresteerd werd. Uw vrouw sliep die nacht bij haar zieke moeder.

U was thuis met de kinderen, toen een vijftal gewapende militairen op de deur klopte. Ze kwamen binnen en verzochten u beleefd om met hen mee te gaan, zodat de kinderen niet gewekt zouden worden. U ging met de militairen mee en werd vervolgens opgesloten in een put, waarin u 3 dagen lang werd vastgehouden. Tijdens uw vasthouding werd u meermaals mishandeld en vernam u dat een rebel na zijn arrestatie verteld had dat u tijdens de eerste oorlog rebellen gesteund had door hen van medicijnen en levensmiddelen te voorzien. De militairen verlangden van u dat u rebellen zou verklikken en bommen in hun huizen zou plaatsen. Zoniet zouden ze u zelf ten onder brengen door middel van valse beschuldigingen. De derde nacht werd u gedumpt aan de rand van het dorp met de boodschap dat u nog even bedenktijd kreeg. Na uw vrijlating lag u een maand lang in bed. Uw vrouw verzorgde u met huismiddeltjes, aangezien u bang was een dokter te raadplegen.

In november 2006, toen u opnieuw aan de beterhand was, verliet u Tsjetsjenië en ging naar Polen. U vroeg er asiel aan en verbleef in een Pools opvangcentrum.

In februari 2007, nog voor uw asielpcedure was afgerond, keerde u vrijwillig naar Tsjetsjenië terug, omdat u dacht dat de situatie bekoeld was.

Tijdens uw verblijf in Polen onderhield u immers telefonisch contact met uw vrouw, van wie u vernam dat er sinds uw vertrek geen problemen meer waren geweest. Via de televisie kreeg u bovendien te horen dat alle mensen die tijdens de oorlog rebellen hadden geholpen, amnestie zouden krijgen.

Na uw terugkeer naar Katir-Yurt, kreeg u thuis een convocatie van een rechercheur in burger, Ruslan genaamd. U diende zich aan te melden bij het parket van Atchoy-Martan, waar u meer informatie zou krijgen. U ging echter niet op deze oproeping in, omdat u bang was. In oktober 2007 werd uw oudste dochter, Marina, onderweg van school naar huis op straat ontvoerd door een Kadyrovets. Ze werd gedwongen met hem te trouwen, zoniet zouden ze u en uw vrouw iets aandoen.

U diende nooit klacht in tegen deze ontvoering, maar besloot in december 2007 opnieuw naar Polen te vertrekken. Daar vroeg u andermaal asiel aan.

Vanuit Polen bleef u telefonisch contact onderhouden met uw vrouw. Op die manier vernam u dat uw zoon onder invloed van de wahabieten kwam. Uw vrouw maakte zich daarover zorgen, daarom raadde u haar aan ook naar Polen te komen.

In september 2008 kwam uw vrouw met de rest van het gezin naar Polen, waar ze eveneens asiel aanvraagde.

Na vijf maanden besloot uw vrouw echter naar België te komen, omdat jullie zoon in Polen niet kon studeren en hij daardoor in het asielen centrum omging met leeftijdsgenoten die het wahabisme aanhingen. Zelf bleef u nog tot juni 2009 in Polen, omdat u op dat moment onvoldoende geld had om ook voor uzelf de reis te bekostigen.

Nadat u van de Poolse asielen instanties een negatieve beslissing kreeg, besloot u uw gezin in België te vervoegen. U had in Polen ondertussen al wat geld verdiend door te werken in de bouw.

U verliet Polen uiteindelijk eind juni 2009. Vanuit Warschau reisde u met een personenwagen naar België. U vertrok 's avonds rond 23u in Polen en werd de volgende dag rond het middaguur afgezet aan het Brusselse Zuidstation. Van daaruit ging u naar uw gezin in Roeselare. U wachtte nog een aantal dagen, alvorens u op 28 juli 2009 asiel aanvraagde bij de Belgische autoriteiten."

Verzoeker betwist deze beschrijving niet.

1.2. De motivering van de bestreden beslissing luidt als volgt:

"De situatie in Tsjetsjenië is drastisch veranderd, maar blijft complex, zoals uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie in het administratieve dossier is bijgevoegd, blijkt. De gevechtshandelingen zijn sterk afgenomen in omvang en intensiteit. Het dagelijkse bestuur in Tsjetsjenië is opnieuw volledig in handen van Tsjetsjenen. Tienduizenden Tsjetsjenen die Tsjetsjenië eerder omwille van de veiligheidssituatie hadden verlaten, keerden ook vrijwillig terug naar Tsjetsjenië. De gebouwen en de infrastructuur worden heropgebouwd.

Niettemin komen in Tsjetsjenië nog steeds verscheidene problemen voor op het vlak van mensenrechtenschendingen. Deze schendingen zijn divers van aard (onder meer illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, foltering, zowel in het kader van (gefabriceerde) beschuldigingen, als in het kader van het afdwingen van bekentenissen, als in het kader van zuiver criminele motieven zoals afpersing) en hebben een gericht karakter. Hiervoor zijn in de meeste gevallen Tsjetsjenen verantwoordelijk. Daarom kunnen de loutere Tsjetsjeense origine en de herkomst uit Tsjetsjenië op zich niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Gelet op bovenstaande elementen is een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming dan ook noodzakelijk.

U verklaarde uw land te hebben verlaten omdat u in Tsjetsjenië problemen kende met militairen, die van u verlangden dat u voor hen zou gaan werken. Ze wilden dat u rebellen zou gaan verklikken en daarna hun huizen zou opblazen. Maar u ging niet in op hun verzoek.

In de eerste plaats dient echter te worden opgemerkt dat u er niet in slaagde uw asielrelaas aannemelijk te maken.

Zo verklaarde u dat in september 2006 's nachts door gewapende militairen gearresteerd werd en meegenomen naar een put, waarin u gedurende drie dagen vastgehouden werd (CGVS, p. 16). Tijdens uw vasthouding werd u door de militairen mishandeld en onder druk gezet om voor hen te werken (CGVS, p. 16-18).

Het is echter opvallend dat u naar aanleiding van deze arrestatie en fysieke mishandeling geen enkele stap hebt ondernomen om bescherming te krijgen van uw autoriteiten. U stelde immers dat u nooit klacht had ingediend naar aanleiding van wat u overkomen was (CGVS, p. 19). U raadpleegde zelfs niet eens een dokter, maar werd door uw vrouw verzorgd met huismiddeltjes als melk, honing en kruiden (CGVS, p. 18).

Gezien de ernst van de verwondingen, u werd namelijk herhaaldelijk met een knuppel op uw hoofd en rug geslagen en werd ook geschopt (CGVS, p. 17), en het feit dat u korte tijd voordien nog in het districtsziekenhuis van Atsjchoj-Martan werd onderzocht (CGVS, p. 11), kan nochtans redelijkerwijs van u verwacht worden dat u de letsels door een dokter zou laten vaststellen alsook dat u enige pogingen zou hebben gedaan om beroep te doen op de bescherming van uw autoriteiten, zeker gezien uit zowel uw verklaringen als die van uw vrouw blijkt dat u verschillende familieleden hebt die bij de autoriteiten waaronder de MVD werken en een ervan er zelfs een hoge functie bekleedt (CGVS, p. 7, CGVS vrouw, p. 7 en verklaring DVZ vrouw, vraag 3.5). U stelde wel dat u bang was iets te ondernemen, omdat uw aanranders bedreigd hadden u door valse beschuldigingen ten onder te brengen indien u niet voor hen zou werken of over uw arrestatie zou praten (CGVS, p. 16 en 18).

Het feit dat u door uw aanrangers bedreigd werd, kan echter een aanwijzing zijn dat u wel degelijk op hulp van overheidswege had kunnen rekenen.

In dit verband kan ook nog opgemerkt worden dat u evenmin naar een mensenrechtenorganisatie bent gestapt (CGVS, p. 19). U was bovendien niet in staat om de naam van een dergelijke organisatie te noemen (CGVS, p. 19).

Gezien het feit dat u geen enkele mensenrechtenorganisatie kende en er ook nooit een beroep op hebt gedaan, kan er weinig waarde gehecht worden aan uw argument als zouden mensenrechtenorganisaties in Tsjetsjenië ook behoren tot de overheid (CGVS, p. 19).

Om al deze redenen wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas sterk ondermijnd.

Voorts is het opmerkelijk dat u weinig interesse betoond heeft in het verdere verloop van de door u aangehaalde problemen.

Zo hebt u geen idee of er in uw land een onderzoek naar u loopt en of u officieel ergens van verdacht of beschuldigd wordt. (CGVS, p. 23).

U hebt sinds uw aankomst in België zelfs niet eens geïnformeerd naar de stand van zaken in Tsjetsjenië (CGVS, p. 23). Ook voor uw vertrek uit Tsjetsjenië heeft u geen enkele moeite gedaan om informatie in te winnen, noch met betrekking tot de rebel die u verklikt zou hebben, noch met betrekking tot de militairen die u mishandeld hebben. Zo hebt u geen enkele stap ondernomen om te achterhalen wie de persoon was die u bij de militairen verraden had, ook al was hij de oorzaak van de problemen die u gekend zou hebben. U hebt evenmin gepoogd de identiteit van uw aanrangers te achterhalen. U gaf nochtans aan dat u hen duidelijk had kunnen zien (CGVS, p.19).

Hierdoor komt de geloofwaardigheid van uw verklaringen verder in het gedrang.

Het is tevens merkwaardig dat u na uw arrestatie door de militairen, in september 2006, blijkbaar niet meer lastiggevallen bent.

Volgens uw verklaringen zouden ze u bij uw vrijlating, in september 2006, wat bedenktijd gegund hebben om te beslissen of u al dan niet voor hen zou werken. Ze voegden er nog aan toe dat ze wel een reden zouden vinden om u vast te zetten indien u zou weigeren voor hen te werken (CGVS, p. 16). Het is dan ook weinig aannemelijk dat u nadien niet meer lastiggevallen bent. U zei dat ze nog langs zijn geweest, maar dat ze u met rust gelaten zouden hebben omdat u ziek en mager was en ze u daarom niet nodig gehad zouden hebben (CGVS, p. 19). Het is echter niet aannemelijk dat mannen die u 3 dagen lang vasthiielden in een put en mishandelden en u vervolgens in het midden van de nacht dumpten aan de rand van het dorp, u plots met rust zouden laten omdat u ziek was. Te meer omdat zij mee aan de basis van uw ziekte lagen.

De geloofwaardigheid van uw asielrelaas wordt hierdoor verder uitgehold.

U kon de Belgische asielinstanties tot slot geen enkel tastbaar bewijs voorleggen van de problemen die u verklaarde gekend te hebben.

Noch aangaande uw aanhouding, noch aangaande uw oproeping door het parket kon u het Commissariaat-generaal enig document voorleggen.

U verklaarde nochtans dat u de Belgische asielinstanties deze convocaties zou bezorgen (CGVS, p. 10 en 22). Tot op heden heeft het Commissariaat-generaal echter niets ontvangen.

In dit verband dient ook opgemerkt te worden dat u aangaf de convocatie zelf in ontvangst te hebben genomen, maar geen idee had wanneer en bij wie alsook in het kader van welke zaak en in welke hoedanigheid u zich moest aanbieden (CGVS, p. 20).

Er zou nochtans redelijkerwijze van u kunnen worden verwacht dat u deze convocatie met de nodige aandacht zou hebben bestudeerd, zeker gezien u verklaarde bang geweest te zijn nadat u deze convocatie persoonlijk in ontvangst had genomen en hierop de beslissing nam er niet op in te gaan (CGVS, p. 20). U stelde tevens dat u meerdere convocaties gekregen had, maar wist niet wanneer die andere convocaties u bezorgd werden, hetgeen wederom verbazing wekt (CGVS, p. 10 en 22). Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw verklaringen nog verder ondermijnd.

Terloops zij nog opgemerkt dat het feit dat u in februari 2007 besloot om vanuit Polen vrijwillig terug te keren naar Tsjetsjenië en u zich opnieuw vestigde in uw ouderlijk huis in Katir-Yurt, vanwaar u volgens uw verklaringen enkele maanden voordien nochtans meegenomen, vastgehouden en hierbij ernstig mishandeld werd, uw verklaarde vrees nog verder ondermijnt.

Uit hetgeen hieraan vooraf gaat, blijkt dat ten aanzien van u geen gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie kan worden vastgesteld, noch het bestaan van zwaarwegende gronden die erop zouden wijzen dat u in geval van terugkeer naar uw land een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals beschreven in de definitie van de subsidiaire bescherming.

De door u in het kader van uw asielaanvraag voorgelegde documenten (uw binnenlands paspoort, rijbewijs, huwelijksakte, medisch attest uit Polen, binnenlands paspoort van uw vrouw, binnenlandse paspoorten van Anzor, Milana en Chedda en de geboorteakte van Anisa) zijn niet van dien aard dat ze bovenstaande conclusie kunnen wijzigen. Uw binnenlands paspoort, rijbewijs en huwelijksakte alsook het binnenlandse paspoort van uw vrouw, zoon en drie dochters en de geboorteakte van Anisa bevatten informatie met betrekking tot uw identiteit en die van uw gezin, doch niet met betrekking tot de door u aangehaalde problemen. Het medische attest uit Polen heeft betrekking op uw leverproblemen, die echter dateren van voor uw arrestatie. Bijgevolg heeft dit attest geen enkele bewijskracht ten aanzien van de door u aangehaalde problemen.

Wat de vraag naar de toepassing van art.48/4,§2 c) van de Vreemdelingenwet ten slotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratieve dossier is gevoegd, worden gesteld dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds zijn voornamelijk geconcentreerd in de zuidelijke bergregio's en komen de laatste jaren steeds minder frequent voor. Het gaat meestal om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen ordediensten. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden, waarbij geweld soms niet geschuwd wordt. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door deze acties dan ook beperkt. Ook al is Tsjetsjenië niet vrij van problemen, de situatie is er niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van art.48/4,§2 c) van de Vreemdelingenwet."

1.3. De commissaris-generaal weigert van verzoeker de erkenning van de status van vluchteling en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker stelt in zijn verzoekschrift van 20 mei 2010 niet akkoord te kunnen gaan met de beslissing houdende de weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus, temeer omdat de commissaris-generaal zelf stelt dat de situatie in Tsjetsjenië heden ten dage complex blijft en er zich verscheidene problemen voordoen op het vlak van mensenrechtenschendingen.

Hij verklaart verder dat hij geen arts geraadpleegd heeft en geen poging ondernomen heeft om bescherming te zoeken bij de autoriteiten of naar mensenrechtenorganisaties heeft gestapt, uit schrik voor represailles.

Hij laat gelden dat zijn familieleden hem niet hebben geholpen omdat de Kadyrovtsi gevangenen die door hun familieleden worden geholpen, vermoorden; hij stelt "dat het immers een gegeven is dat noch de Kadyrovty, noch de Russen ervan houden dat hun gevangenen worden geholpen door familieleden". Zo legt verzoeker uit dat zijn naasten eens een neef I.N. hebben willen helpen en dat deze door de Kadyrovtsi werd vermoord.

Ook beweert hij dat hij eind oktober 2006 bij "de organisatie van de rechten van de mens" zijn verhaal ging vertellen maar dat ze hem daar gevraagd hebben weg te gaan en ergens onder te duiken.

Verder stelt verzoeker dat hij zich vanuit België niet geïnformeerd heeft naar het verloop van zijn problemen in zijn land omdat hij "zelfs hier nog bang is om naar de waarheid te zoeken".

Hij beweert dat hier de mogelijkheid bestaat om gedood te worden: *“Personen welke vluchtten naar Engeland en Oostenrijk konden aldaar getraceerd worden en werden daar vermoord”*.

Hij herhaalt dat hij na september 2006 minder werd lastig gevallen, waarschijnlijk omdat ze hem toen hij ziek was, als ongevaarlijk beschouwden.

Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift van 20 mei 2010 de “oproep voor verhoor” gedateerd 4 december 2007, alsmede een vertaling, en stelt dat deze oproeping duidelijk aantoonde dat hij als verdacht wordt aanzien. Ook voegt hij een getuigenis toe van 15 januari 2010 van de voorzitter van het comité “Assistance Civile”.

Verzoeker vraagt dat van hem de vluchtelingenstatus wordt erkend, minstens dat hem de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend.

2.2. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de voormelde wet van 15 december 1980 bedoelde beslissingen, over volheid van bevoegdheid. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, 95). Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.3. Wat de verwijzing door verzoeker betreft naar de situatie in Tsjetsjenië zoals weergegeven in de bestreden beslissing (zie verzoekschrift, p. 4), merkt de Raad vooreerst op dat de persoonlijke en gegronde vrees voor vervolging in hoofde van verzoeker determinerend is om als vluchteling te worden erkend. Een loutere verwijzing naar een bepaalde toestand in het land van herkomst volstaat niet om iemand als vluchteling te erkennen. Verzoeker is er in casu niet in geslaagd de individualisering van zijn vrees aan te tonen, hetgeen een essentieel element is bij het beoordelen van zijn asielaanvraag.

De Raad is van mening dat internationale bescherming slechts kan worden verleend indien blijkt dat de asielzoeker geen enkele aanspraak kan maken op nationale bescherming. Van een asielzoeker mag worden verwacht dat hij of zij eerst alle mogelijkheden uitput om bescherming te verkrijgen in eigen land.

Aldus moet door verzoeker worden aangetoond dat de Staat, noch partijen of internationale organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen, bescherming kunnen of willen bieden tegen de voorgehouden vervolging of ernstige schade.

Uit de bestreden beslissing komt echter naar voor dat verzoeker geen enkele poging heeft ondernomen om nationale bescherming te verkrijgen. De afwezigheid van enige poging volstaat niet om aan te tonen dat de overheid in zijn land van herkomst onwillig is om bescherming te verlenen.

Verzoekers verweer dat hij schrik had voor represailles, wordt door de Raad niet aanvaard. Ook zijn uitleg dat familieleden hem niet hebben geholpen omdat een neef van hem, nadat hij hulp had

aanvaard, vermoord werd en dat de Kadyrovtsi, noch de Russen aanvaardden dat hun gevangenen geholpen worden door familie, wordt door de Raad niet aangenomen. Het betreft immers niet meer dan louter blote beweringen die verzoeker geenszins staft.

De Raad stelt vast de bewering van verzoeker in het verzoekschrift (zie p. 5) dat hij eind oktober 2006 naar de "organisatie van de rechten van de mens" geweest is en dat ze hem daar "*beleefd vroegen om weg te gaan, ergens onder te duiken, zonder naam bekend te maken*", in strijd is met zijn verklaringen op het Commissariaat-generaal (zie verhoorverslag van 18 maart 2010, p. 19) waar hij verklaarde niet naar een mensenrechtenorganisatie te zijn gestapt.

Vraag: "*Kon je niet naar een mensenrechtenorganisatie stappen?*"

Antwoord: "*De mensenrechtenorganisaties zijn ook van de autoriteiten en ze luisteren naar Kadyrov*"

Vraag: "*Kan u een naam noemen van zo'n organisatie?*"

Antwoord: "*Nee, ik ben daar ook nooit geweest. (...)*"

Voormelde bewering in zijn verzoekschrift keert zich dan ook tegen de geloofwaardigheid van verzoeker.

De Raad wijst er ook op dat van een asielzoeker redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij pogingen onderneemt om zich te informeren over de evolutie van zijn persoonlijke problemen in zijn land van herkomst.

De afwezigheid van dergelijke pogingen in hoofde van verzoeker wijst op een gebrek aan interesse en doet ernstige twijfels rijzen over de ernst van zijn voorgehouden vrees voor vervolging.

Het verweer van verzoeker dat hij zelfs hier in België, "*nog te bang is om naar de waarheid te zoeken*", wordt niet aanvaard. Zijn beweringen dat "*hier de mogelijkheid bestaat om gedood te worden*" en "*personen welke vluchten naar Engeland en Oostenrijk konden aldaar getraceerd worden en werden daar vermoord*" zijn blote beweringen dewelke de Raad niet aanneemt.

De commissaris-generaal heeft dan ook terecht beslist dat het feit dat verzoeker niet heeft getracht om zich te informeren over de nasleep van zijn problemen, wel degelijk verder afbreuk doet aan zijn geloofwaardigheid.

Aangaande de uitleg van verzoeker in het verzoekschrift waarom hij niet meer werd lastiggevallen na zijn vrijlating in 2006, stelt de Raad vast dat verzoeker zich beperkt tot het herhalen van eerder tijdens het gehoor voor het Commissariaat-generaal afgelegde verklaringen. Het louter herhalen van de asielmotieven is echter niet van aard om de motieven van de bestreden beslissing te ontcrachten. Het komt derhalve aan verzoeker toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waar verzoeker in casu echter in gebreke blijft.

De Raad stelt verder vast dat verzoeker niet uitlegt waarom hij de (fotokopie van) de convocatie van 4 december 2007 niet eerder dan op 20 mei 2010, in de procedure kon bijbrengen.

Artikel 39/76 van voormelde wet van 15 december 1980 bepaalt dat de geadieerde kamervoorzitter of de aangewezen rechter in vreemdelingenzaken slechts de nieuwe gegevens onderzoekt als aan de twee volgende voorwaarden is voldaan: deze nieuwe gegevens zijn opgenomen in het oorspronkelijk verzoekschrift en de verzoekende partij moet aantonen dat zij deze gegevens niet vroeger heeft kunnen inroepen in de administratieve procedure. De Raad neemt dit stuk niet in overweging.

Bovendien betreft dit stuk, in strijd met wat het verzoekschrift (zie p. 5) stelt dat het een origineel betreft, slechts een fotokopie waaraan geen bewijswaarde wordt toegekend omdat dergelijke stukken door knippen plakwerk gemakkelijk te vervalsen zijn.

Wat betreft de getuigenis van 15 januari 2010 van de voorzitter van het comité "Assistance Civique" -niet gesteld in de taal van de rechtspleging en niet vertaald-, benadrukt de Raad dat een loutere verwijzing van verzoeker naar een algemene getuigenis waarin, volgens hem besloten wordt dat "*de mensenrechten wel degelijk geschonden worden en derhalve Tsjetsjenen niet naar hun land van herkomst kunnen worden teruggestuurd!!!*" (zie het verzoekschrift, p. 6) niet volstaat om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd of vervolgd.

Deze vrees voor vervolging dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hier in gebreke.

Gelet op wat voorafgaat, kan geen geloof gehecht worden aan verzoekers asielrelaas.

Een ongeloofwaardig relaas dient niet getoetst te worden aan de vluchtelingendefinitie zoals bepaald in artikel 48/3 van de voormelde wet van 15 december 1980.

Een ongeloofwaardig relaas kan evenmin als basis dienen voor een toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2, a. en b. van de voormelde wet van 15 december 1980.

Verzoeker brengt geen overige elementen aan die wijzen op een reëel risico op ernstige schade in de zin van voormelde wetsbepalingen.

Wat de vraag naar toepassing van artikel 48/4, §2 c. van voormelde wet betreft, deelt de Raad op basis van de informatie toegevoegd aan het administratief dossier, het besluit dienaangaande van de commissaris-generaal. De Raad laat deze informatie prevaleren op de door verzoeker bijgebrachte getuigenis van 15 januari 2010.

Derhalve wordt aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4 van voormelde wet, niet toegekend.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht december tweeduizend en tien door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. BONTE